

Sygn. akt I CSK 5915/22

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa "P." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.
przeciwko S. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym 18 stycznia 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 24 maja 2022 r., sygn. akt VII AGa 1088/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od "P." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. na rzecz S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód P. sp. z o.o. w Ł. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 24 maja 2022 r., zaskarżając ten wyrok całości, wnosząc o jego uchylenie w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Zdaniem skarżącego, jeśli w umowie o roboty budowlane, wykonawca zobowiązuje się wykonać roboty zgodnie z projektem dostarczonym przez inwestora, okoliczność, iż

powstały efekt wykonania tychże robót posiada wady, nie wpływa na wynagrodzenie, którego zapłaty wykonawca ma prawo domagać się od inwestora i nie obliguje wykonawcy do wykonywania napraw własnym kosztem (w ramach umówionego wynagrodzenia, choćby i ryczałtowego), jeśli wady te są wynikiem błędów projektu, których wykonawca nie mógł zauważyć w ramach staranności wymaganej od wykonawcy, a nie projektanta robót. W przekonaniu powoda tzw. ryzyko umowne, którego wystąpienie obciąża wykonawcę robót w ramach umówionego wynagrodzenia ryczałtowego (w tym maksymalnego) nie obejmuje ryzyka błędów projektu dostarczonego przez inwestora w zakresie, w jakim błędów tych nie mógł zauważyć, a tym samym umówiony limit wynagrodzenia nie obejmuje kosztów wykonania nieprzewidzianych projektem robót, polegających na naprawie wad obiektu powstałych wskutek wykonania robót zgodnie z błędnym projektem.

W odpowiedzi na skargę pozwany wnosił o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego wyroku nie pozwala stwierdzić, żeby spełniona została przesłanka, na którą powołuje się powód.

Po pierwsze, z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wynika wprost, które przepisy miałyby zostać naruszone przez Sąd Apelacyjny w sposób kwalifikowany.

Po drugie, skoro – jak twierdzi powód – wykonał umówione prace zgodnie z umową, w tym projektem budowlanym dostarczonym przez pozwanego, to efekt tych prac nie miał wad w rozumieniu art. 556¹ w zw. z 638 § 1 w zw. z art. 656 § 1 k.c., skoro był zgodny z umową. Nie jest więc jasne, w jakim kontekście wywód skarżącego nawiązuje do wad wykonanego obiektu.

Po trzecie, istota sporu sprowadza się do wykładni zawartej przez strony umowy w zakresie jej postanowień dotyczących wynagrodzenia za roboty dodatkowe, a więc odnosi się do art. 65 k.c. Jednak zarzut związany z problematyką wykładni oświadczeń woli, z natury swej wyklucza oczywistość zasadności oceny przedstawionej przez stronę, a wręcz przeciwnie – wymaga na ogół skomplikowanych zabiegów interpretacyjnych. Jedynie zatem wykładnia umowy jaskrawie sprzeczna z wytycznymi wskazanymi w art. 65 k.c. może stanowić o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 29 grudnia 2021 r., I CSK 351/21). Na tej płaszczyźnie nie ma jednak w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania stosownego wyводу.

Po czwarte, skarżący całkowicie pomija w swoich rozważaniach, że rozstrzygnięcie Sądu drugiej instancji oparte jest na stwierdzeniu, że nie został zachowany tryb przewidziany w pkt 1.3 umowy podwykonawczej obligujący strony, w sytuacji zaistnienia konieczności wykonania robót dodatkowych, do uzgodnienia warunków, w tym płatności oraz zawarcia odrębnej umowy. Samo przesłanie pozwanemu przez powodową spółkę kosztorysu prac programu naprawczego nie stanowiło o jego zaakceptowaniu ani tym bardziej nie zastępowało opisanego wyżej trybu.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania a stosownie do art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 265) obciążył skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.